

Аня Хромова

Космічні агенти
проти
Сирного Монстра

Малювала Марина Шутурма

УДК 82-93
Х94

Хромова Аня

Х94 Космічні агенти проти Сирного Монстра / Аня Хромова. —
Харків : Вид-во «Ранок», 2019. — 56 с.

ISBN 978-617-09-4000-0

Вітя Мальченюк, а насправді таємний агент Йотан Йотог, живе на Землі, ходить у другий клас і має підготувати плацдарм для висадки прибульців. Під час чергового сеансу зв'язку з керівництвом Йотан отримує секретне завдання, проте не встигає його виконати. Тепер над нашою планетою нависає страшна загроза, адже на Землю висадився Сирний Монстр. Чи зможе Йотан Йотог врятувати людство й водночас захистити прибульців? Як можна досягти результату, коли ти один і допомоги, здається, чекати нізвідки? Відповіді на ці та інші запитання — у повісті-коміксі Ані Хромової «Космічні агенти проти Сирного Монстра».

УДК 82-93

Знайомтеся. Це — Йотан Йотог.
Він — космічний агент. Йотан прибув на Землю,
щоб підготувати вторгнення прибульців.

Позивний – Йотан Йотог.

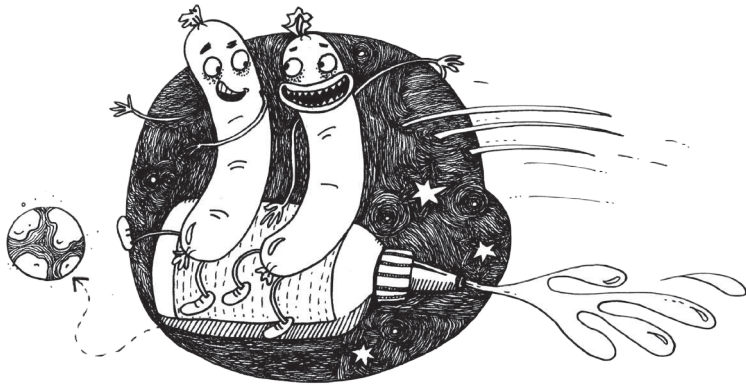
Особливі прикмети: космічний агент,

дуже схожий на другокласника.

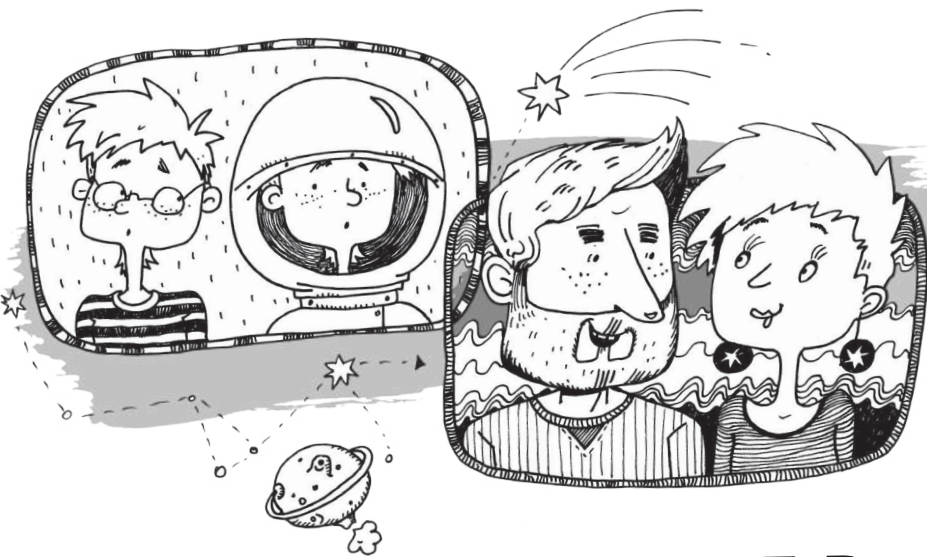
ISBN 978-617-09-0000-0

© Хромова А., текст, 2019
© Шутурма М., іл., 2019
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

Вторгнення оцих прибульців.

Задля виконання своєї місії Йотан Йотог живе під прикриттям. Усі думають, що він другокласник Вітя Мальченюк. Навіть його батьки.

Мама-андроїд і тато-андроїд.
Особливі прикмети: настільки високотехнологічні,
що поводяться геть як нормальні батьки.

Йотан Йотог упевнений, що батьки — це високотехнологічні андроїди, приставлені до нього задля безпеки. Вони незле справляються.

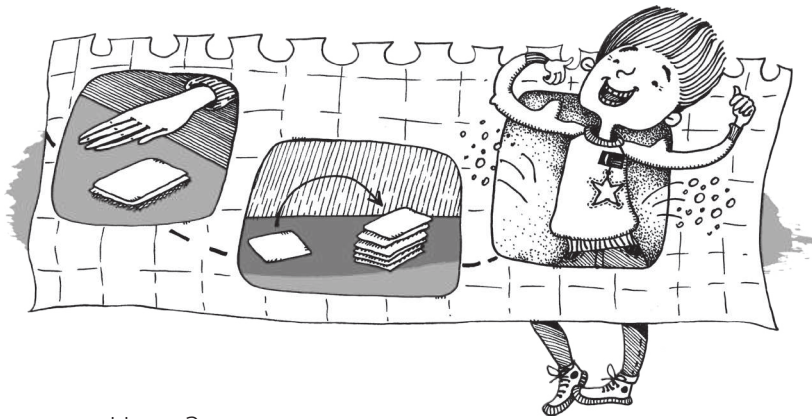
У тата є програми «приготувати смачний бутерброд до школи» і «кататись разом на великах». А у мами — «читати вголос книжки» і «цілувати на ніч».

Зі школи до перехрестя Йотан Йотог іде з Ануціцем. Ануциць весь час гиготить.

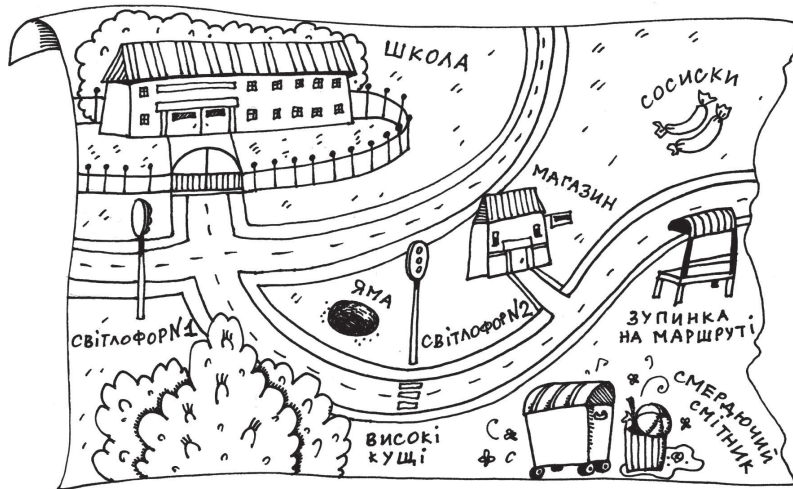

Ануциць, він же Тимко.
У ньому точно є щось особливе,
але він ще не придумав що.

— Ти бачив, бачив, еге ж? Як Остапенко ту картку перевернув? Я теж так можу. Хлоп! — і перевернулась. І все моє. Я тільки цього не показую нікому, — тріскотить Ануциць без упину.

— Чому?
 — Щоб ніхто не знав, що я чемпіон із перебивачок. Вони поставлять усі свої гарні картки, бо будуть думати, що я слабак. Тут я й виграю.
 — А я теж так можу. Точно кажу. Але це секрет. Нікому не говори. Обіцяй.

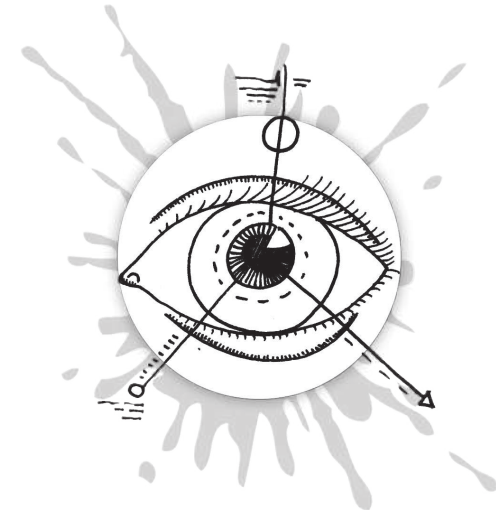

**Схема маршруту Йотана Йотога зі школи додому.
Частина перша**

Ануцицю треба ліворуч. А Йотанові Йотогу — праворуч.

У пересувному кіоску з вивіскою «Сосиски» Йотан Йотог чи не щодня купує собі сосиску в тісті. І це вимагає окремих пояснень.

Сосиска в тісті — ідеальний для прибульців спосіб повідомити космічного агента Йотана Йотога про нову місію. Усе абсолютно секретно: отримав, просканував, з'їв.

**Таємний цифровий сканер
вбудовано прямо в око агента Йотана Йотога**

Ніяк не второпаю, як можна розглядати булочку, коли кортить якнайшвидше її вгризти. Думаю, саме тому я пишу книжки, а не працюю таємним агентом. Бо таємних агентів від письменників відрізняє неабияка сила волі.

Сильний духом таємний агент Йотан Йотог аж десять секунд сканує булочку, перш ніж уп'ястися в неї зубами.

Продавець сосисок — ідеальне прикриття для інопланетного зв'язкового. Це — він.

— Привіт, малий! — гукає Дурдель. Його великий синій ніс підстрибує. — Тримай!

Дурдель простягає Йотанові загорнуту в білу серветку сосиску в тісті.

— Доброго дня, — ввічливо відповідає Йотан Йотог. І дає Дурделеві гроші.

Послання: Для підготовки майбутнього вторгнення всі афіші в радіусі одного кілометра від штабу необхідно позначити таємним знаком

Термін виконання: сьогодні.

— Гей, малий! Ти забув решту! — почув Йотан Йотог голос Дурделя.

От, дідько! З рештою завжди якісь клопоти. Навіть у космічних агентів.

— Тут ще на півсосиски. А ти гав ловиш.

— Дякую.

Йотан Йотог забрав простягнуті гроші. І можливо, зовсім трошечки та цілком непомітно почервонів.

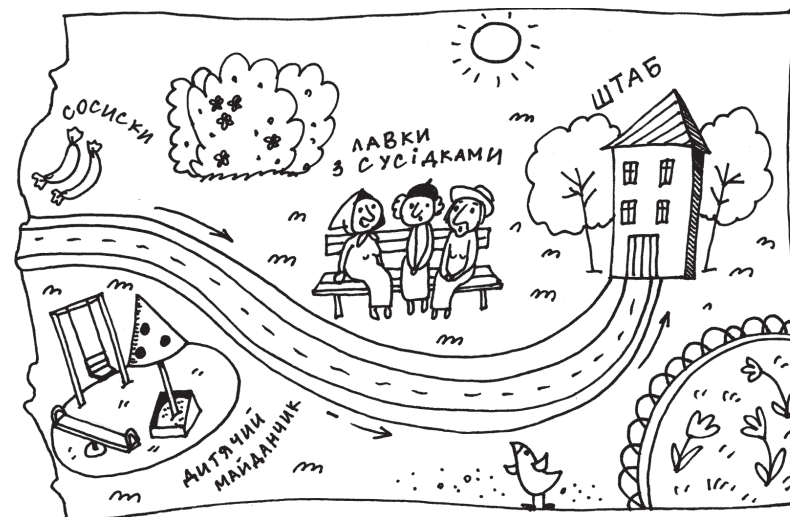
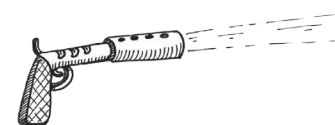

Схема маршруту Йотана Йотога зі школи додому.
Частина друга

Отже, нова місія! Для її виконання потрібен маркер. Ще чорна шапка й чорний шарф. Рукавички. Замаскована під самокат реактивна капсула. І звісно, лазерний пістолет.

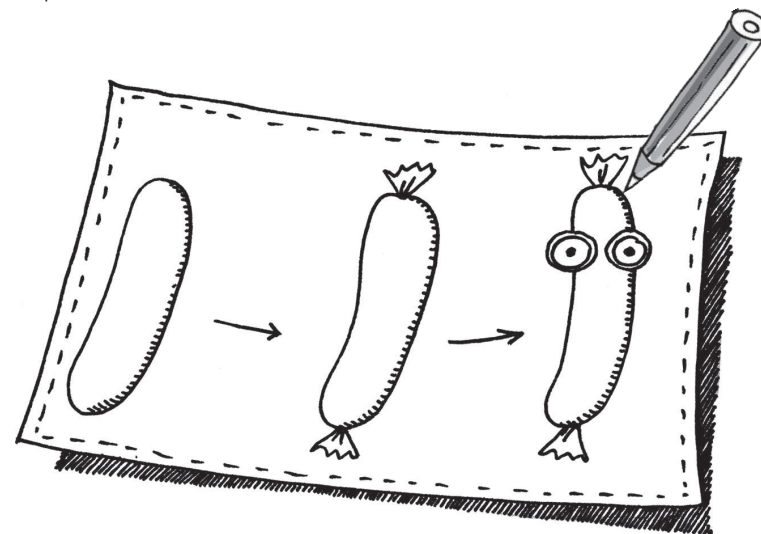
- Мамо! Я надвір!
- Уроки зробив? — гукнула з-за комп'ютера мама-андроїд.
- Увечері зроблю!
- Точно?
- Я пішов!

У шапці проходити перешкоду «лавка з сусідками» абсолютно безпечно. Треба лише зробити чемне обличчя та сказати: «Добрий день!»

Афіші зазвичай поклеєні біля магазину й на спеціальній дошці біля школи. А в інший бік від штабу — на вході до парку. Туди й рушив першим ділом Йотан Йотог.

На підході до місця операції він зсунув шапку на брови й затулив чорним шарфом обличчя. Дістав із кишені маркер. Озирнувшись на всі боки, переконався, що довкола немає небажаних свідків. І взявся до справи.

Інструкція зі швидкоїсного малювання сосиски з очима

Зустріч із місцевим депутатом — є. Концерт білявого співака — є. Концерт білявої співачки — є. Спектакль-шмектакль для малюків — є. Наступною була афіша Йотанового улюбленого співака Пузатика.

«От би піти, — подумав собі Йотан Йотог. — Але не пустять. Скажуть: «малий», «пізно», «дорого»... Може, на день народження попросити квитки? На день народження батьки не відмовлять. Хоча на день народження можна попросити ліцензійний «Майнкрафт». Або кросівки з підсвіткою...»

Шепіт з-за кущів вивів Йотана Йотога з задумливості:

— Ось він, це Вітька.

От же! Варто було на секунду втратити пильність, і одразу — хвіст. Йотан Йотог миттю сховався за афішну тумбу. І зачайвся.

- Точно кажу, я Вітьку бачила.
- Мальченюка?
- Його! Малював щось на афіші. І втік.
- Лайки писав, мабуть. Його немає?
- Немає, точно.
- Ходи глянемо.

Із кущів рачки вилізли Катька й Миша, узуті в ролики.

Катька.
Особливі прикмети:
вредна, висока,
жахливо малює.

Тоня, вона ж Миша,
бо Мишковська.
Особливі прикмети:
любить кататися
на роликах і має
творче начало.

— Що він понамальовував? Це що, гусінь? — Катька уважно роздивлялася таємні знаки.

— Ну, якби то ти малювала, я б сказала, що гусінь, — Миша захихотіла.

І тут же отримала від Катьки по шолому.

— Добре, що я в шоломі, — знову захихотіла Миша.

Йотан Йотог тихо сидів за тумбою й чекав, коли дівчата підуть. Тхнуло чи то сиром, чи то чимось ще гіршим. Лець не провалив операцію через якісь там пісеньки! Черговий доказ того, що в житті спецагента немає місця слабкостям.

Дівчата перейшли на шепіт. Йотан Йотог почув шурхіт їхніх роликів по асфальту. Хух. Можна вибиратись зі схованки. Він швиденько закінчив з усіма афішами на тумбі й поспішив у бік школи.

Відчуття, що за ним стежать, не полишало Йотана Йотога. А ще його, здавалося, переслідував запах сиру. «От гидота!» — думав Йотан Йотог, летючи на самокаті тротуаром.

Тут я знову маю вдатися до пояснень. Я, наприклад, люблю сир. Їла би його на сніданок, обід і вечерю. А Йотан Йотог сир просто терпіти не може. Але я намагаюсь не ображатися на нього за те, що він каже про мою улюблену їжу «гидота». Він же, врешті-решт, не знає, що я все чую. І що ви все чуєте, теж не знає. Як вважаєте, йому здається, що за ним стежать, через нас? Чи є ще хтось?

Біля школи все пройшло як по нотах. Коли Йотан Йотог уже заховав у кишеню маркер і збирався вирушати до магазину, з-за рогу з'явився Ануциць.

— Ганяєш?

— Ага.

— З Катською й Мишею? Вони на роликах.

— Ні. З ними нудно.

— А я би поганяв.

— То чого?

— Та треба за скейтом іти додому. А якщо я прийду, мама мене вже не випустить. Змусить уроки робити. Хочеш у перебивачки?

— Ні. Бувай.

І Йотан Йотог швидко погнав далі, лишивши Ануциця далеко позаду.

Біля магазину було повно народу. Ніби весь район саме зараз вирішив піти за продуктами. У таких умовах виконати місію просто неможливо. Йотан Йотог знервовано кружляв на самокаті туди-сюди. Кіоск «Сосиски» стояв зачинений. Дурделя десь не було. Довкола нестерпно тхнуло сиром.

— Бу! — почулось з-за спини.

З несподіванки Йотан Йотог беркицьнувся із самоката на асфальт. Із кишені випав лазерний пістолет.

Катська й Миша аж за животи взялися від реготу.

— Вітько, привіт! Чого такий напружений?

Вони щось підозрюють!

— Додому їду.

Йотан знову видерся на самокат. Треба забиратися звідси якнайшвидше, поки його не розсекретили!

— Ну, бувай! — дівчата уважно дивилися йому вслід.

РОЗДІЛ 2 ЗНИКНЕННЯ

*(Усе до цього було першим розділом,
я забула вам сказати)*

Ще не почався перший урок, а Йотанові Йотогу було неспокійно. Він хвилювався, адже недовиконав учорашню місію. І непокоївся, бо не закінчив домашку з природознавства. А ще його дратував Ануциць, який спокійненько собі жував бутер із ненависним сиром.

«Агенте! Заспокойся. Холодний розум — ось твоя зброя!» — сказав собі Йотан Йотог. І пішов списувати природознавство в Остапенка.

Тепер, власне, насправді починається розповідь про зникнення, через яке весь розділ називається «Зникнення».

Дорогою зі школи, щойно минувши смердючий смітник, Йотан Йотог побачив страшну картину: пересувного кіоску «Сосиски» на місці не було! Не було й Дурделя.

Йотан Йотог забіг у магазин, сподіваючись знайти свого зв'язкового там. Ні! Дурдель безслідно зник.

А на місці «Сосисок» стояв візок «Гаряча піца». Йотан Йотог підкрався до візка. Він хотів поближче роздивитися місце злочину. І можливо, знайти якісь докази. Агент не сумнівався, що його незмінного зв'язкового було викрадено або навіть убито!

— Хлопчику! — пролунав жахливо солоденький голос. — Не стидайся. Хочеш піци? Гаряча, із си-и-иром!

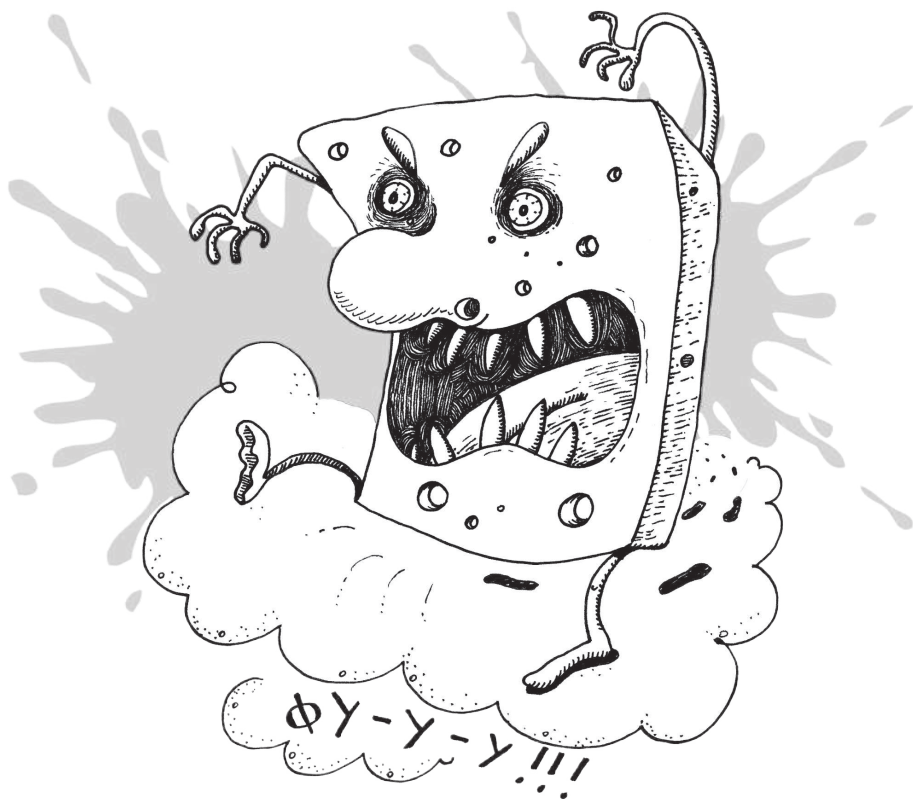
Продавчиня голосно, страхітливо й переможно зареготала.

Йотан Йотог похолов з переляку і дав драпака.

Космічний агент забіг до квартири й зачинився у своїй кімнаті. Перевірив, чи міцно закрите вікно. Заліз під ліжко.

Сталося непоправне: ворожі сили викрили Дурделя. На асфальті на місці злочину Йотан Йотог устиг

помітити застигли краплини плавленого сиру. Помилки бути не може: на Землю висадився Сирний Монстр!

Сирний Монстр. Особливі прикмети: хахливий і страхітливий. Смердючий – якщо ви не любите сиру. А якщо любите, то він доволі приємно пахне. Але все одно страхітливий.

Так от якою була мета вчорашньої місії! Таємні знаки мали захистити штаб і зв'язкового від інопланетного чудовиська. А він, Йотан Йотог, усе провалив... Космічному агенту хотілося плакати.

— Вітю, що з тобою? Ти вже дві години сидиш під ліжком. Ти не захворів? — голос мамі-андроїда вивів Йотана Йотога із забуття.

— Мені тут добре, — він спробував її здихатись. — Уроків не задавали.

— То це ти бавишся... — мама пробурмотіла собі під носа ще щось і вийшла з кімнати.

Йотан Йотог був у відчаї. Як дізнатись, що сталося з Дурделем? Як вийти на слід Сирного Монстра? Що робити потім?

Йотан Йотог узявся до роздумів. Аналіз і планування, як каже тато-андроїд, урятують світ.

Ресурси космічного агента Йотана Йотога

Хто і що	Користь
Дурдель	<i>Зник!</i>
Інструкції прибульців	<i>Недоступні!</i>
Таємний цифровий сканер	<i>Згодиться для пошуку доказів</i>
Реактивна капсула	<i>Згодиться для переслідування чи втечі</i>
Лазерний пістолет	<i>Згодиться, але для двобою із Сирним Монстром його замало</i>
Батьки-андроїди	<i>Забезпечують захист штабу</i>

Проблеми

Запитання	Відповідь
Куди зник Дурдель?	<i>Невідомо</i>
Де Сирний Монстр?	<i>Невідомо</i>
Як здолати Сирного Монстра?	<i>Невідомо</i>
Хто така продавчиня піци?	<i>Здається, вона помічниця Сирного Монстра. Піцотітка! Точніше нічого невідомо.</i>
Хто ще допомагає Сирному Монстрові?	<i>Підозри падають на Ануциця. Недаремно він так любить сир і так дратує Йотана Йотога. Точніше нічого невідомо.</i>

Подальші кроки

1. Стежити за Піцотіткою.
2. Придивитися до Ануциця.
3. Здобути супер-пупер-мегазброю проти Сирного Монстра.

Знайти зброю без Дурделя та інструкцій від прибульців буде дуже непросто...

РОЗДІЛ 3 КОМАНДА

У двері кімнати постукали.

— Вітю, до тебе гості, — пролунав голос маминдандроїда.

Які гості? Чому так невчасно?

Йотан Йотог виліз з-під ліжка. А раптом це вороги? Він намацав у кишені лазерний пістолет. Обережно прочинив двері.

На порозі стояла мама, а в неї за спиною Катька, Миша й Ануциць.

— Проходьте, — сказала їм мама. — Принести вам печива й соку?

— А цукерки у вас є? — запитала Катька.

— Лише шоколадні. Підійдуть? — мама всміхнулася.

— Несіть! — гукнув Ануциць і забіг до кімнати.

Мама підійшла до Йотана Йотога.

— Ось тобі. Найкраща зброя в такій ситуації.

Йотан Йотог здивовано глянув на неї. Зброя? Ситуація? Здається, прибульці знайшли новий спосіб передавати йому повідомлення. Що ж, андроїди — непоганий варіант. Розумно.

— Що ви принесли? — нетерпляче запитав він.

Катька здивовано глянула на нього.

— А що ми мали принести?

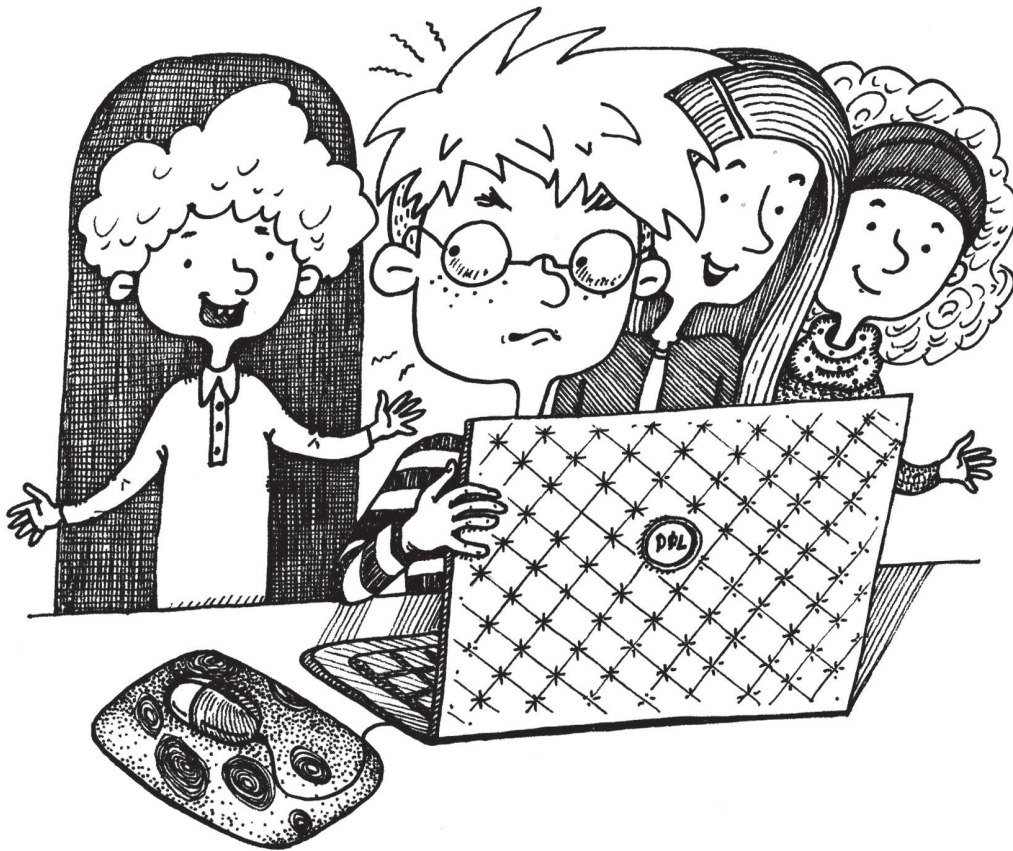
Миша розгублено обмацала кишені куртки. Дістала з однієї з них безголову фігурку леґо-людинки та простягла Йотанові.

— На. Тепер нормально?

Йотан Йотог схопив фігурку й почервонів. Катька голосно засміялась.

— Покажеш, до якого ти рівня дійшов у «Війні кланів»?

— Ага!

— Дай мені наступний бій! — сказав через деякий час Ануциць, що явно почав нудитись.

— Не хочу. Ти мені все завалиш. — Рицар Йотана Йотога на екрані рубався не на життя, а на смерть із ворожою відьмою. — Ти сам на якому рівні?

— На другому... — промимрив Ануциць і ображено відвернувся. — Зате я знаю карате! Хочеш покажу?

— І який у тебе пояс?

— Чорний!

— Брешеш! Давай, покажи!

Хлопці стали один навпроти одного.

— Не круто тут. Я пішов. Поганяю на скейті, — Ануциць зачинив за собою двері.

Йотанові Йотогу одразу полегшало на душі. Підозрюваний забрався зі штабу.

— Вітю, що трапилося? Чому Тимко пішов? — у дверях стояла мама-андроїд.

— Йому стало нудно, — усміхнувся Йотан Йотог. Мама зітхнула і глянула на нього Тим Самим Поглядом.

Той Самий Погляд мамі-андроїда

**Технічні характеристики,
показники за шкалою**

від 0 до 10:

Гучність - 0

Сумність - 6

Нерозуміння - 5

Жаль - 10

**Здатність викликати пекельні
докори сумління - 10**

Неочікувана атака Тим Самим Поглядом вибила Йотана Йотога з колії. Він усівся на підлогу. Йому в очі впали аркуші з планами й аналізом, що так і лежали під ліжком.

— Катько, Мишо. Я вам зараз дещо розповім. Але це Надсекретна Таємниця. На кожного, хто її не втримає у секреті, чекає люта смерть.

Катька й Миша підстрибнули від цікавості.

— Кажи давай!

— Спершу поклянїться. Клянемося. Іменем планети Земля. І галактичних прибульців. Ніколи. Нікому. Нічого. Не розповідати.

— ...не розповідати. А тепер розкажуй, — Катька зручно вмостилася на Йотановому стільці. — Що за галактичні прибульці?

— Я — космічний агент. Я готую Землю до вторгнення прибульців.

— Навіщо це тобі? — Миша викотила очі. — Ти хочеш, щоб вони поїли всіх людей?

— Ні! Це особливі прибульці. Вони сосиски. Високорозвинені надрозумні сосиски. Коли вони захоплять Землю, то житимуть у холодильниках. І робитимуть за дітей уроки. А діти годуватимуть їх кетчупом. На їхній планеті кетчуп майже закінчився. Їхня цивілізація під загрозою вимирання. Зрозуміло?

— О, як класно, — Катька з Мишею зареготали. — Хай уже пошвидше захоплюють Землю!

— У тому й проблема, що в сосисок є вороги. Сирні Монстри із сузір'я Тельця. Вони хочуть накласти свою лапу на земні запаси кетчупу. Але уроки ні за кого робити не збираються. Вони для цього занадто тупі. Тупі й огидні!

— Так, а що маємо робити ми?

— Допомогти мені! І тоді сосиски швидше висадяться на Землю!

Йотан Йотог розказав дівчатам про зникнення Дурделя, сліди Сирного Монстра, Піцотітку та свої підозри щодо Ануциця.

— А це, — він показав їм безголову леґо-людинку, — судячи з усього, супер-пупер-мегазброя проти Сирного Монстра.

— Це? — Миша пирхнула. — Це моя Нія Ніндзяґо, якій малий голову відірвав.

— Мама сказала, що зброя у вас. Інших підказок у нас немає. А з прибульцями ніколи не знаєш, що має справжню силу, — урочисто промовив Йотан Йотог.

РОЗДІЛ 4 НАРАДА

Увечері Йотан Йотог і Катька змовилися про завтрашню операцію. І не просто змовились, а за допомогою таємних знаків.

Будинок Йотана Йотоґа. Поруч будинок Катьки.
Вікна недалеко

Мова таємних знаків

Інструкція. Учасникам розмови потрібно:

1. Вимкнути світло в кімнаті.
2. Стати біля вікна з ліхтариком.
3. Світити ліхтариком у вікно.
4. Щоб передати сигнал, треба затуляти ліхтарик долонею.

Сигнали

Одне затуляння світла: «Так».

Два затуляння світла: «Ні».

Три: «Треба поговорити завтра після першого уроку».

Чотири: «Тривога. Ідуть батьки».

П'ять: «Тримай усе в секреті».

Шість: «Візьми з собою зброю».

Сім: «Тримай ліхтарик рівно, дурна твоя голова!»

А все решта можна написати одне одному в чаті.

— Ну що, готові сьогодні вирушити на ваше перше завдання? — Йотан Йотог говорив пошепки й постійно озирався. У шкільному коридорі повно народу. Можна й не помітити, як до тебе наблизиться хтось небажаний і підозрілий. Наприклад, Ануциць.

— Готові, — Катька й Миша радісно закивали головами.

— Беріть ролики та зброю, — інструктував команду Йотан Йотог.

— Я винайшла надпотужну бризкалку, — гордо повідомила Миша.

— Круто. Бери з собою.

Катька завелась розповідати про власний винахід — липучі гранати.

— Значить, зустрічаємося пообіді біля магазину, — прошепотів Йотан Йотог.

— Погана ідея, — перервала його Катька. — Там нас помітить Піцотітка. І може щось запідозрити. Давайте краще біля мого дому.

Тут до компанії наблизився Ануциць.

— ...останній приклад був раз плюнути, фігня, — раптом Йотан Йотог заговорив дуже голосно. І на зовсім іншу тему.

— Який останній приклад? Що за фігня? — остовпіли дівчата.

— Привіт, народ! — Ануциць із посмішкою підійшов до групи космічних агентів. — Що робите?

— Та плану... — почала Миша.

Але Йотан Йотог швидко обірвав її:

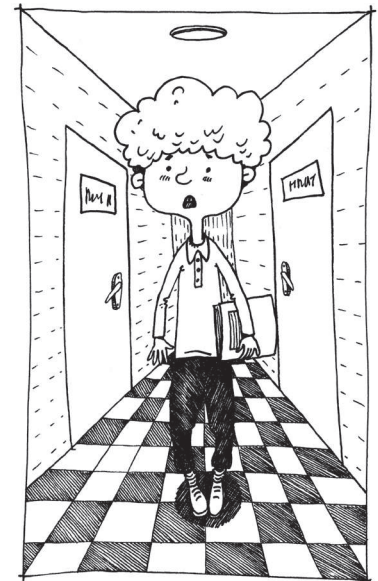
— Нічого! Просто. Дзвінок скоро. Пішли в клас?

І він потяг за собою Катьку й Мишу.

— Я підозрюю, що Ануциць на боці ворога, — зашепотів він. — Будьте з ним обережні.

Дівчата злякано озирнулись.

— Та ну... — засумнівалася Миша.

РОЗДІЛ 5 ЗОВСІМ КОРОТКИЙ

— То що в тебе за така жажлива бризкалка? — Катька з цікавістю глянула на Мишу. У Миші був заклопотаний вигляд. Тобто вона заклопотано малювала конячок на останньому аркуші зошита з укрмови.

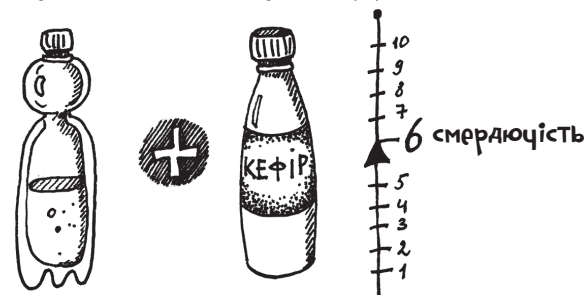
У Миші завжди всі останні сторінки у зошитах помальовані. Спочатку її за це лаяли. А потім Людмила Іванівна передумала і сказала, що не можна утискати в дитині творче начало. Тепер Миша обмальовує творчим началом усі свої зошити. А часом навіть Катьчині.

— Бризкалка? Зробила з пляшки від шампуню та ручки. Можна бризкати водою.

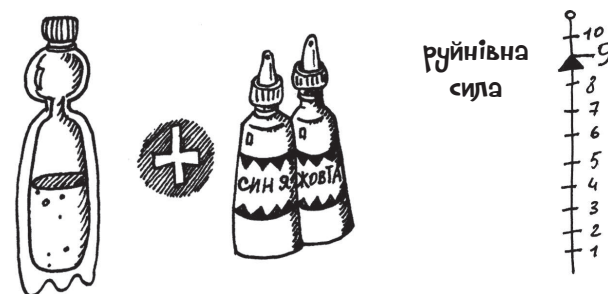
Надпотужна бризкалка
Технічні характеристики, показники
за шкалою від 0 до 10:
Смердючість — 0
Мокрість — 10
Гучність — 2
Руйнівна сила — 1

— Ми такі влітку робили... Слухай! А можна ж туди не просто воду налити. А воду з кефіром!

— Чи з фарбою! — підхопила Миша.

— А я липучі гранати з пластиліну наліпила. От тільки не знаю, чи вони липнутимуть на холоді.

— Та, мабуть, не дуже, — задумалася Миша. — Але згодяться, щоб налякати ворога.

Нелипучі гранати

Технічні характеристики,
показники за шкалою від 0 до 10:

Липучість — 0	Кількість — 10
Твердість — 10	Лякучість — 10
Руйнівна сила — 7	

— А я все одно покличу з нами Ануциця, — раптом рішуче пробурмотіла Миша. — Ніякий він не зрадник.

— Але Вітько каже...

— Що він знає!

— Ну це ж його операція, — Катька здивовано дивилась на Мишу.

— Тепер наша. І Ануциць не зрадник.

— Ти так кажеш, бо він твій зведений брат.

— А от і ні, — Миша набурмосилась і відвернулася до своєї недомальованої конячки.

РОЗДІЛ НАСТУПНИЙ

(Я збилася з ліку, вибачте. І мені так кортить пошвидше розказати вам історію, що повертатися назад і рахувати я просто не в змозі. Тому залишу вільне місце отут, якщо комусь раптом закортить вписати номер розділу: __)

СЛІДАМИ СИРНОГО МОНСТРА

Пообіді команда агентів зібралася біля Катьчиного будинку.

— Ух! — видихнув Йотан Йотог, коли вони опинилися на безпечній відстані від сусідок на лавках. — Оце ми вляпались.

— Втратили пильність, ага, — Катька поправила шолом.

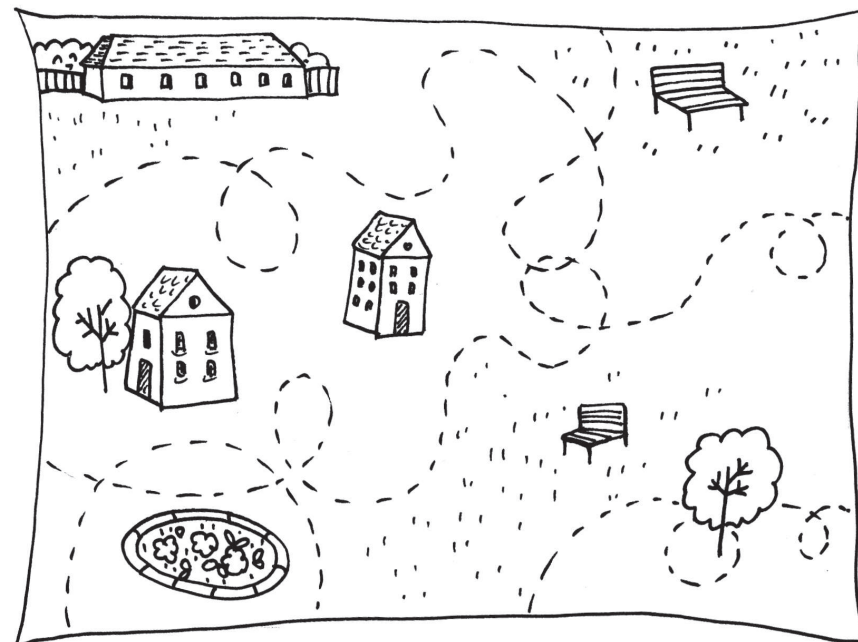
Миша знервовано озирнулася.

— Та не поженуться вони за нами! — Йотан Йотог засміявся. — Давайте глянемо, що в нас є.

Йотан Йотог	Катька	Миша
Лазерний пістолет 	Нелипучі гранати 	Надпотужна бризкалка
Реактивна капсула 	Атомні черевики 	Атомні черевики
Безголова леґо-Нія для вирішального бою із Сирним Монстром 	Ліхтарик про всяк випадок 	Яблуко (а раптом їсти захочеться)

Команда рушила в бік магазину. Щоб заплутати можливих переслідувачів, агенти поїхали довгим маршрутом.

Деся так поїхали:

— А ви знаєте? — Миша говорила без упину. Таке з нею траплялось, коли вона нервувала. — Знаєте, що якщо заговорити до Сірі рівно опівночі, вона вас уб'є? Точно кажу. Одна дівчинка так зробила і вмерла. А ще один хлопчик грав у «Майнкрафт» 10 годин без упину, і Стів зтяг його всередину. Назавжди. А ще якщо погладити безхвостого кота, сам станеш котом. А один хлопчик засунув голову в унітаз і не зміг витягти...

— Ми вже майже на місці. Мишо! Ану, циць! — голосно прошепотіла Катька.

— Де?! — аж підскочив Йотан Йотог.
— Що? — здивовано вирячились на нього дівчата.
— Ануциць.
— Який Ануциць?
— Наш Ануциць. Тобто ворожий Ануциць.
— Я не знаю... — пробурмотіла Миша. — То не він голову в унітаз засунув. То інший хлопчик.

Агенти причаїлися за рогом магазину.
— Я на розвідку, — прошепотів Йотан Йотог.

Рум'яна й задоволена Піцотітка височіла над возиком. Біля неї якийсь малюк голосно вимагав у мамі купити йому шматок піци.

З малюка може вийти шикарне прикриття

Йотан Йотог прослизнув до возика. Людей довкола було на диво небагато. Возик був невеликий. Коли Піцотітка відкривала накривку, зсередини валила густа пара.

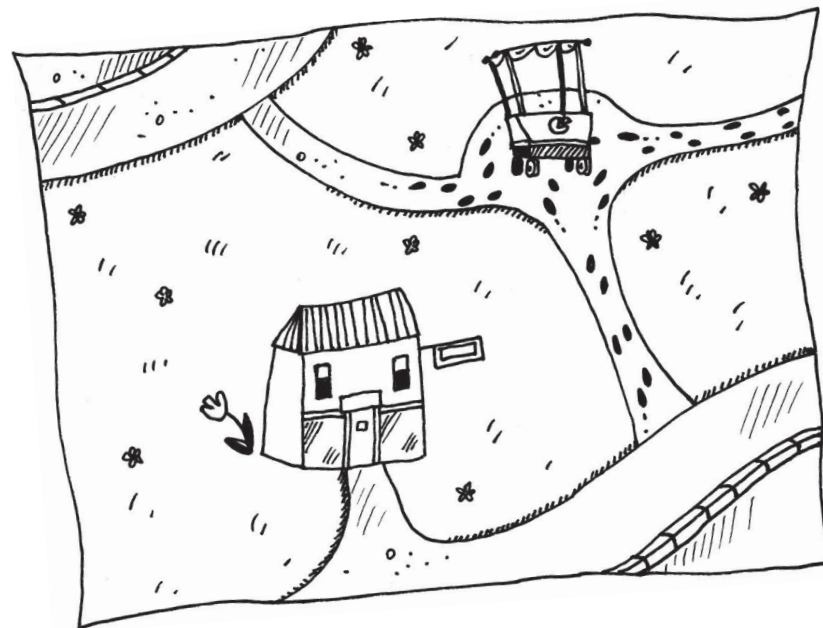
Сама Піцотітка була закутана, ніби капуста. «А тому неповоротка», — відзначив про себе досвідчений агент Йотан Йотог.

Позаду возика стояв розкладний стілець, на який Піцотітка час від часу вмоцувалась.

Ну що ж. Усе ясно. Ясно, що нічого не ясно.

Йотан Йотог активізував таємний цифровий сканер. І одразу побачив, що весь асфальт довкола возика вкритий слідами Сирного Монстра! А йдуть вони до пустиря за магазином.

Отак ідуть:

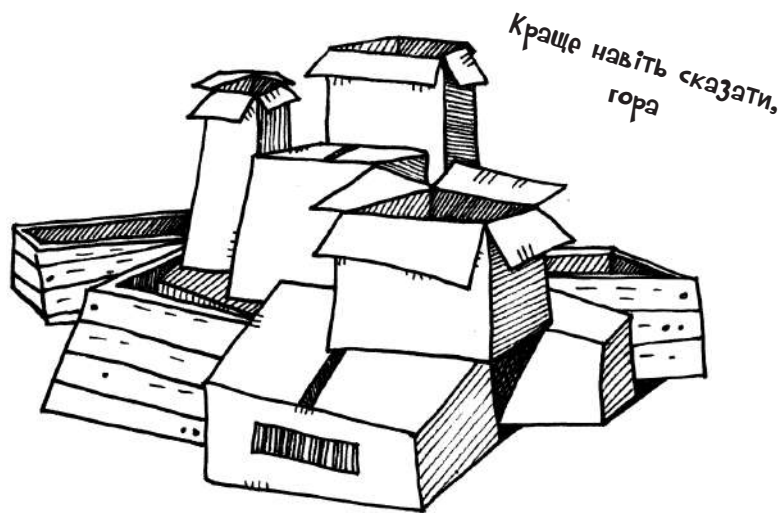

Йотан Йотог поспішив до схованки за рогом.
— Усе ясно! Сліди Сирного Монстра ведуть до пустиря! За мною! А де Миша?..

— Сказала, скоро повернеться. Мусить дещо перевірити. В інтересах нашого завдання, — Катька поправила шолом, готова рушати на зустріч із ворогом.

— Добре. Сподіваюсь, її не перехоплять по дорозі. Тримай зброю напоготові. Уперед!

Вони поспішили на пустир. Тут був задній вхід до магазину. На пустирі розвантажували машини з продуктами. Тут можна було зустріти вантажника з магазину дядю Колю, який або тягав якісь мішки чи бочки, або замислено сидів на сідцях. Тут завжди валялася купа коробок і ящиків.

Сліди вели до гори.

— Глянь, тут прохід серед ящиків, — Катька встромила голову в коробко-ящиківу печеру. — Напівзавалений. Пішли?

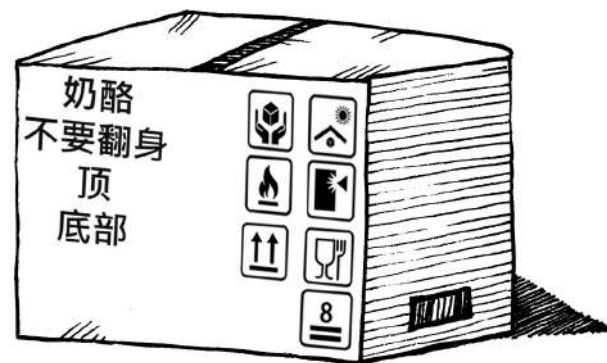
— Ні, стій. Там може бути пастка.

— Ти що, боїшся? — Катька зробила крок усередину. Йотан Йотог знову ввімкнув свій таємний сканер.

— Бережись, Катько! Стій! Там вирва із сиру! Тебе викине просто на планету сирних монстрів!

Катька зупинилась.

— Глянь... — вона вказала пальцем на одну з коробок. — Тут послання.

Катька примружила очі:

— Активізувати авточитальний режим!

— Ого! — Йотан Йотог спробував приховати своє захоплення Катьчиним спорядженням. — Мій сканер теж таке може. Навіть краще. Але читай уже. Що там?

— Це від Дурделя. «Мене захопили в полон. Тримайте у в'язниці на екваторі. Скоро підсмажать на вогнищі. Але я їм нічого не сказав. Ракети сирних чудовиськ готові вирушити на Землю. Знищіть Монстра. Вісім».

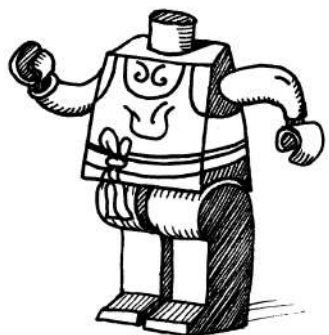
— Що «вісім»?

— Не знаю. Вісім. Це, мабуть, підказка.

Катька вилізла з печери.

— Вісім... — Йотан Йотог задумався.

Він витяг із кишені Безголову Нію й уважно на неї поглянув.

Бачите тут 8?
Може, десь написано?
Чи, може, вона складена
з восьми частинок?
Чи... Знайшли?
Йотан Йотог не знайшов.

— Думаю, треба рушати назад до Піцотітки, — запропонувала Катька.

— Ага, — Йотан Йотог сховав до кишені Безголову Нію. — Де ж поділась Миша?

— За неї не переживай. Вона сама кого хочеш у полон візьме й підсмажить.

Йотан Йотог засміявся.

Вони повернулися до магазину. Торгівля в Піцотітки йшла що треба. До неї навіть вишикувалась невеличка черга. Діти й дорослі купували гарячу піцу із си-и-и-иром.

— Глянь! — Йотан Йотог помітив Мишу й Ануциця. Вони про щось перемовлялись, неспішно йдучи в бік возика з піцою. — Що це? Що вона задумала? Втерлась у довіру до зрадника? Працює під прикриттям?

Катька кинула на нього косий погляд.

— Ага...

РОЗДІЛ НЕВІДОМО ЯКИЙ +1 ВИРІШАЛЬНИЙ БІЙ

Миша й Ануциць стали в кінець черги за піцою. Йотан Йотог і Катька добре бачили їхні спini. Мишин веселковий шлем і такий самий веселковий шалик. І велику жовту вісімку на спині Ануцицевої спортивної куртки.

— Вісім, — одночасно прошепотіли агенти.

— Дурдель вказав нам, кого треба обходити десятою дорогою! Він розкрив нам ворожого агента! — упевнено сказав Йотан Йотог.

— Вітьку, а може... — Катька задумалась. — Може, він таки про зброю нам натякав? Може, куртка Ануциця — зброя? Ти ж сам казав: із прибульцями ніколи не знаєш.

— Зараз з'ясуємо, — Йотан Йотог увімкнув сканер.

І побачив, що всередині візочка з піцою щось вовтузиться. Візочок трусився й підскакував. З нього витекла калюжа плавленого сиру.

— Катько! Монстр у візочку!

— Треба попередити Мишу!

— Ануциць просто гігантський! Справжній велет!

— Це тобі твій сканер показує?

— Ага! Рятуй Мишу! З ним точно щось не так!

Йотан Йотог вихопив лазерний пістолет і спрямував його на Ануциця:

— Здавайся, чудовисько!

Піцотітка глянула на агента й загрозово вишкірилась. У повітрі ще сильніше запахло сиром.

— Ану не бешкетуйте мені тут. Покупців розлякаєте! Шпана!

Катька намацала в кишені нелипучу гранату.

— Відпусти Мишу! — загрозово закричав Йотан Йотог до Ануциця. — Інакше стрілятиму!

Ануциць захихотів.

Піцотітка вперла руки в боки та крикнула:

— Забирайтеся геть, малі хулігани! Щоб духу вашого тут не було! Хто вас виховував! Зараз поліцію покличу! — і потяглася до чогось на складному стільці.

— У неї там зброя! — зарепетувала Катька й запустила в Піцотітку нелипучу гранату.

— Ах ти погане дівчисько! — завила Піцотітка. — Зараз побачиш у мене!

У цей момент кришка возика трохи відкрилася і зсередини повалила густа пара. А в ній, як у тумані, розмахуючи на всі боки жохливими липкими щупальцями, повстав Сирний Монстр.

— Командо! В атаку! — гукнула Миша.

І тут пішли в хід і надпотужна бризкалка, і нелипучі гранати, і лазерний пістолет, і навіть яблуко.

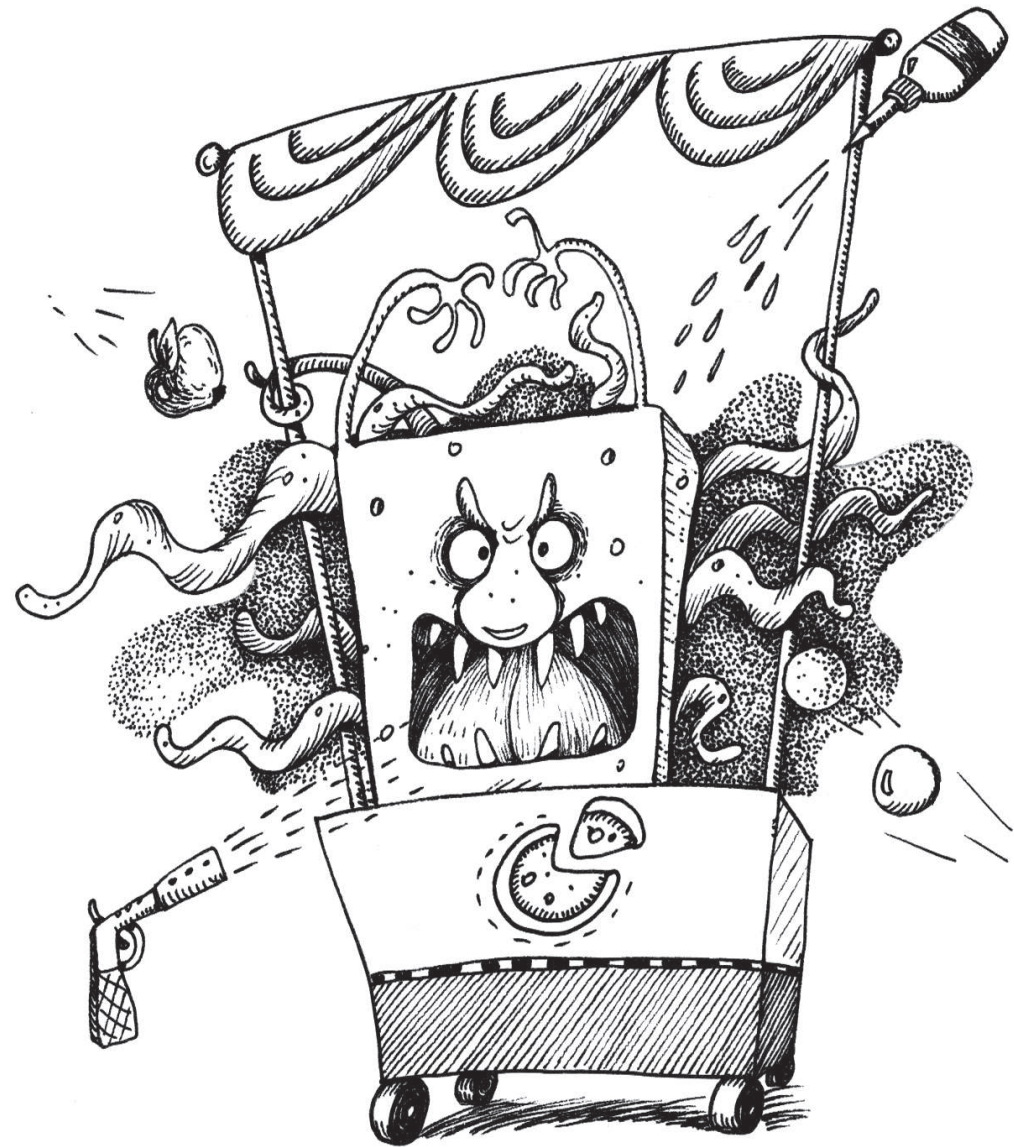
— Трусииниии! Трусииниии! — волала на весь голос Катька, безстрашно насуваючись на ворога.

Йотан Йотог швиргонув у Сирного Монстра Безголову Нію. Безрезультатно.

Сирний Монстр розмахував щупальцями й хижо плямкав хижою пащею.

Піцотітка репетувала:

— Рятуйте! Вбивають! Поліція!

Описати цей грандіозний бій просто неможливо. Ви краще гляньте на картинку. Це був бій не на життя, а на смерть.

Аж ось Ануциць впритул підійшов до Сирного Монстра. І відкусив від нього шматок. А потім ще один. І ще. Монстр засичав і забулькав. Він спробував схопити Ануциця щупальцями. Але Ануциць відкусив і їх. Усі по черзі. Він їв, їв і їв, аж поки від Сирного Монстра лишилася жирна пляма.

— Ситний Сирний Монстр! — вигукнув Ануциць і задоволено погладив живота.

Піцотітка швидко тікала та голосно репетувала:

— Ой, лишенько! Та що ж це! Ні дня тут більше не буду робить! Хай сосисочник робе! Ой, лишенько!

— Як ти його! Ого-го-го! — команда агентів обступила Ануциця. — Ну ти дав! Просто супер!

— Та чого, він смачний був, — Ануциць задоволено засміявся.

— І Піцотітка втекла! Це ж повна перемога!

— Земні запаси кетчупу врятовано!

— А я в тобі сумнівався... — Йотанові Йотогу стало соромно.

— Друзі так не чинять, — Ануциць раптом спохмурнів. — Ну, я піду. Святкуйте. Я все одно не розумію, про що ви говорите. Яка така Піцотітка. Які такі запаси кетчупу.

— Стій! — Йотан Йотог схопив його за рукава. Ануциць глянув на нього.

— Я... я... Вибач мені, — пробурмотів урешті Йотан Йотог. Ануциць усміхнувся.

— Гайда всі до мене! — гукнув Йотан Йотог до команди.

Йотан Йотог. — І за твої видатні успіхи прибульці до-
ручили мені нагородити тебе Почесним Сосисочним
Орденем!

Він витяг із шухляди столу значок, на якому була
намальована смішна рожева гусінь. І з урочистим ви-
глядом вручив Ануцицеві.

— Катька сосиску малювала! — захихотіла Миша
й одразу ж отримала від Катьки ліктем під ребро.

— Будете вечеряти? — до кімнати зазирнула мама-
андроїд.

— Та-а-ак!

— А сосиски у вас є? — запитав Ануциць.

— Їсти багато сосисок шкідливо, — відповіла
мама. — Покличу вас до кухні за п'ять хвилин.

— Мама-андроїд діє за спеціальною програмою
підготовки до вторгнення, — голосно зашепотів Йо-
тан Йотог. — Ви теж усім кажіть, що їсти багато сосисок
шкідливо. Щоб прибульців у майбутньому не поїли.

ОСТАННІЙ РОЗДІЛ ПОВЕРНЕННЯ ДУРДЕЛЯ

— Я за напад на Піцотітку тепер покараний, — Ану-
циць буцає ногою камінець на тротуарі. — І Миша.

Зі школи до перехрестя Йотан Йотог і Ануциць
ідуть разом.

— Я теж. Та це тільки для прикриття. Щоб ніхто
не здогадався.

— І ми. Ми теж для прикриття.

— Але до магазину можеш дійти? Це ж не прогулянка.

— Та можу, — погоджується Ануциць.

Пересувний кіоск із вивіскою «Сосиски» стоїть на
своєму старому місці. Над ним височіє пузатий синьо-
носий Дурдель.

— Привіт, малече, — радісно гукає він. — По со-
сисці?

— Дякую, не сьогодні. Ми покара...

— Ні-ні. Дякую. Їсти багато сосисок шкідливо, —
перериває Ануциця Йотан Йотог.

Дурдель сміється й хитає головою.

Космічні агенти розходяться по домівках. На них
чекають нові завдання.

Зміст

Розділ 1.	3
Розділ 2. Зникнення	16
Розділ 3. Команда	21
Розділ 4. Нарада	27
Розділ 5. Зовсім короткий	30
Розділ наступний. Слідами Сирного Монстра	33
Розділ невідомо який +1. Вирішальний бій	41
Розділ невідомо який +2.	46
Останній розділ. Повернення Дурделя	49

Літературно-художнє видання

Аня Хромова
**КОСМІЧНІ АГЕНТИ
ПРОТИ СИРНОГО МОНСТРА**

Для молодшого та середнього шкільного віку

Ілюстрації *Марини Штурми*
Керівниця видавничих проєктів
«BaraBooka» *Тетяна Стус*
Провідна редакторка видавничих
проєктів «BaraBooka» *Юлія Підмогильна*
Макет, верстка *Ігоря Штурми*
Технічне редагування *Олени Румянцевої*

R987012У. Підписано до друку ??.02.2019.
Формат 60x90/16. Папір офсетний.
Гарнітура Open Sans. Друк офсетний.
Ум. друк. арк 3,5.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

ДАВАЙ
КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

«BaraBooka. Простір української дитячої книги» — це перший український універсальний інформаційний ресурс про літературу для дітей та юнацтва.

Проєкт підтримки дитячого читання спрямований на широке коло читачів: від батьків і дітей, які вже можуть самі вирішувати, що почитати, до фахової спільноти науковців, педагогів і бібліотекарів.

У центрі уваги БараБуки — вітчизняні автори, ілюстратори й перекладачі. На сайті можна дізнатися про новинки книговидання для дітей і прийоми заохочення до читання, а також почитати інтерв'ю з письменниками, ілюстраторами, психологами й дітознавцями.

БараБука проводить невіртуальні зустрічі про книжки та дитяче читання з 2013 року. А з 2018 також допомагає класним рукописам стати чудовими книжками!

ЧИТАЙ УКРАЇНСЬКЕ!

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Галина Ткачук.

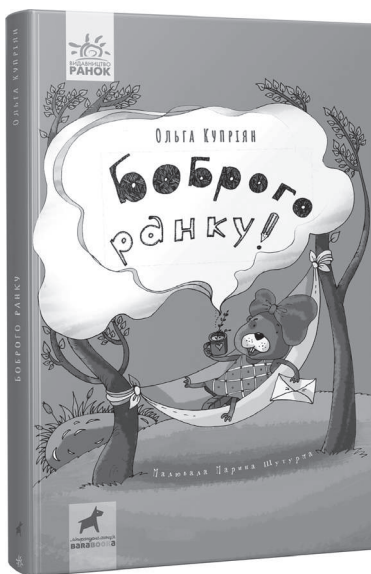
Білка Квасоля та Опівнічний Пожирака

У стародавньому Києві на Подолі жила собі дівчинка на ім'я Квасоля. Була вона білкулакою, бо перекидалася на білку. Якось у місті з'явився таємничий неловимий злодій — Опівнічний Пожирака. Квасолин тато — відьмак Буряк, вирішив знайти спосіб, щоб відлякати ненажеру. Небезпечними й химерними околицями Києва вирушає Квасоля на пошуки інгредієнтів для чарівного зілля Буряка.

Ольга Купріян.

Боброго ранку!

«Часом бути старшою сестричкою так виснажливо! Ще й мама з татом постійно зайняті, а на мене в них немає часу... — міркує собі бобричка Мартуся. — От би поїхати кудись далеко, щоб УСІ ЗНАЛИ!» Проте коли бобричка вступає до ліцею, виявляється, що молодші братик і сестрички не такі й докучливі, а за мамою й татом дуже скупаєш...

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Ольга Голубева.

Безкінечні казки

«Ця книжка зветься безкінечною. А назва така, бо казки, зібрані тут, не мають кінця. А коли казка нічим не закінчується, тільки тобі вирішувати, що ж буде далі. Я пропоную три варіанти закінчення кожної історії, можеш обрати будь-який. А ще краще самому написати, чим скінчилася казка. Бо немає нічого безкінечнішого за фантазію!»

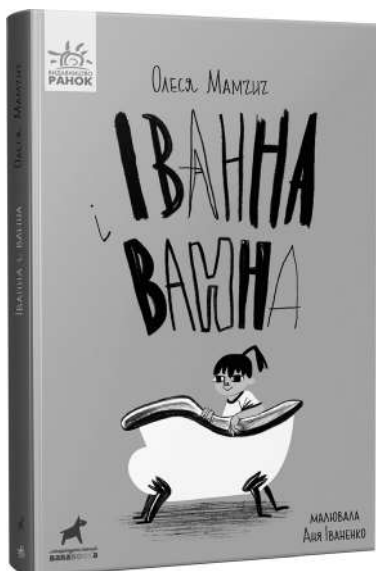
Олександра Орлова.

Нечуй Невмирущий

Літування в селі в бабусі не може бути сповнене пригод? Ще й як може, якщо твоя Ба дотепна, а приблудний кіт, що вирішив у неї залишитися, має дев'ять життів і весь час потрапляє в халепи. Це історія про одне літо Остапа, про дружбу, довіру та примирення, про витівки й вигадки, про вечірні посиденьки біля вогнища та читання чарівних книжок, але найбільше — про кота, гідного стати героєм дитячого записника, а можливо, і справжньої газети.

ДАВАЙ КНИГОДРУЗЯЧИТИСЯ!

Олеся Мамчич.

Іванна і ванна

Якщо ванна ховається від тебе в шафі, служба термінової доставки губить підручник із математики, а вагітна привидка мешкає в найближчому супермаркеті — тоді ця книжка про тебе. Якщо ж нічого схожого не траплялося в твоєму житті — не журися. Ця книжка точно про твого сусіда! Хіба ж не цікаво знати, чому за стіною так підозріло щось вибухає?

Сергій Лоскот.

Таємне завдання капітана Кепа

Бувалий у бувальцях, суворий морський капітан Кеп отримує таємничого листа із завданням врятувати мешканців країни Щастя. У них викрали рубінове серце — заporуку їхнього безхмарного життя. Героїчний самітник приймає виклик. Хоча спокійне життя йому більше до смаку, все ж доводиться розплутувати клубок таємниць і загадок, а заодно розкрити секрет власного щастя.

